

Той скочи като оживенъ, прегледа пушката си и прилази по-близо съ намѣрение да чуе, накжде се тѣ гласятъ да тръгнатъ.

Нищо не се чуваше. Той рече да прилази още по-наблизо, но доръ успѣе да издебне, две тайфи отъ по трима души се отдѣлиха отъ огъня и бързо се отдалечиха една отъ друга, поели кжде лозята.

— Ахъ чакайте сега! — извика дѣдо Кънчо и припна следъ едната дружинка, която бѣ поела кжде колибата му.

Той ги приближи на десетина крачки, вслуша се въ говора имъ, но не чу Тодорановия гласъ.

— Съ другитѣ ще е? — промълви той и като възви по крайния редъ на първото лозе, припна по диритѣ на другитѣ. Лозе следъ лозе прибѣга той вихрено. Долу, кжде дълбокия пжтъ, той се спрѣ потенъ и заморенъ и, сѣкашъ, за пръвъ пжтъ пое дъхъ, за да полети изново. Кжде геранчето мърна му се човѣшка сѣнка. Той изведнажъ спрѣ, приклезна и взе пушката на ржце, устремилъ погледа си въ примреженото ѳнѣщо, което сега ясно личеше, че е човѣкъ съ голѣмъ калпакъ, приведенъ напредъ кжде лозитѣ.

— Чакай сега, песи сине! — извика дѣдо Кънчо и безъ много бавене тегли спусъка на пушката, мѣрящъ право въ чернината.

Заглушителенъ гърмежъ изпълни околната пушота.

Чернината мигомъ изчезна. Дѣдо Кънчо видѣ, какъ той — балканджията Тодоранъ — се прекатури пронизанъ отъ куршума на пушката му. Той изтръпна и на минутата още изстрѣзва отъ бяса, който отъ месецъ вече го бѣ обхваналъ. Мисълъта, че стори